

Живѣли си сами-самички единъ дѣдо и една баба. Нѣмали си нищо-нищичко; ни синъ, ни шерка, ни кокошка, ни козица, ни крава, ни магаренце. Дѣдо ходѣлъ отъ кжца на кжца, сѣчелъ дръвца, носѣлъ водица — така се прехранвали.

Върне се дѣдо вечеръ, седне на прага или до огнището, капналь отъ умора, па запуши съ луличката. А бабата викне да го хока:

— Ахъ, ти дъртако, работишъ само за лулата си! Мене си забравилъ. Нѣмамъ чехли на краката си, нѣмамъ кърпа на главата си!

Крещи, вика бабата. Дѣдо слуша, па му стане мжчно. Наведе глава и зарони ситни сълзи една по една. А тѣ капятъ, капятъ и гасятъ луличката му.

Веднажъ на дѣда му домжчнѣло много отъ бабинитѣ думи. Не можалъ повече да трае, ста-

налъ, взелъ мрежата и излѣзълъ отъ кжци.

— Ще ида на рѣката, — помислилъ си той, — да търся златната рибка. Тя всичко знае, всичко може. Отъ нея съветъ и помощъ ще искамъ.

Отишелъ дѣдо при рѣката. Той поставилъ мрежата и се скрилъ въ трѣстиката да чака. . .

Отведнажъ — фърръ! — посипали се като камъни жерави отъ небето. Тѣ кацнали изъ водата, изъ трѣстиката — навсѣкжде. Скокналь дѣдо и хванилъ единъ жеравъ.

— Пустии ме, дѣдо! — замолилъ се жеравътъ.

— Нѣма да те пушна, синко, — рекълъ старецътъ. — Азъ и бабата живѣемъ сами-самички. Нѣма що да правимъ, ами по цѣлъ день се караме. Ела у дома, стани наше чедо, та и ние радостъ да видимъ.